

Boža Ivanuša Trajbarič, prof. slo.

**Mojih četrst stoletja poučevanja v
Gimnaziji Murska Sobota**

V petek, 18. oktobra 2019, smo v paleti dogodkov in dogajanja ob 100-letnici Gimnazije Murska Sobota dodali še veliki finale – slavnostno akademijo, s katero smo uradno počastili jubilej. Po iskrenih stiskih rok in čestitkah, ki sem jih in ki smo jih prejeli ustvarjalci predstave, sem utrujena, a polna ponosa in zanosa dodala še en kamenček v mozaik spominov. Pisanje spominov in brskanje po preteklosti je lahko zelo prijetna naloga, hkrati pa zame zaradi osebnih izkušenj tudi zelo boleča. Spomine na Gimnazijo Murska Sobota doživljam kot učiteljica slovenščine, razredničarka in mentorica dijakom, pa tudi kot mama in sodelavka.

Katerim spominom naj dam prednost, da ne bom pozabila številnih dijakov in dijakinj, ki so šli »skozi moje roke« od začetka mojega poučevanja na gimnaziji, to je od septembra 1996. leta naprej (prej sem namreč učila v ekonomski šoli)? Takrat sem prevzela tudi razredništvo v 2. e oddelku, s pripombo sodelavk, da so naporni. A so se izkazali za radožive, prijetno nagajive in najstniško lene, zelo sposobne dijake. Takoj smo se ujeli in z njimi sem preživela čudovit teden na maturantskem izletu v Grčiji (Santorini - los in s klasično grško tura po Atiki in Peloponezu) z »napornimi« nočmi v diskoteki na trajektu ter z zdravljenjem srčnih ljubezenskih in še kakšnih ran (po toliko letih še vedno cenzura!). Kljub enajstim grajam pri matematiki (takrat smo tako poimenovali negativne ocene) ob polletju v četrtem letniku se je na koncu dobro izšlo za vse.

Prva in nepozabna generacija!

Potem sem postala razredničarka 4. a oddelku, generaciji dijakov v letih 1999-2003. To je bila generacija mojega sina Gorana, ki se je vpisal v športni oddelek, saj smo takrat v naši gimnaziji prvič (uradno) vpisovali dijake športnike. Ker sem učila tudi njegove sošolce in prijatelje iz osnovne šole, so se najine poti tudi »službeno« prepletale, saj smo šli moj 4. a in njegov 4. š (v počitnicah uradno še tretji letniki) na maturantski izlet v Španijo, v lloret de Mar, z zanimivim postankom v Cannesu, nočjo preživeto na peščeni obali Azurnega morja ob kitari in s pesmijo. Vedno sem ponosna zapuščala hotele, kraje, saj so bili dijaki s svojim dostojnim vedenjem pravi ambasadorji države Slovenije. Tudi maturantski ples smo priredili skupaj, dijaki obeh oddelkov so se dobro razumeli, prijateljstva so se prepletala. Zaključni pikniki po končanem letniku so bili obvezna sestavina oddelčnega družabnega življenja.

Spomnim se tudi kakšnega mladostniško razigranega, nepremišljenega in neprijetnega dogodka. V ljubljanski Drami smo gledali tragedijo Othello in dijaki v dvorani so bili zelo nemirni, saj je Jernej Šugman hodil po vodi in z vsakim korakom poškrabil gledalce v prvih vrstah. Tragedija se je spremenila v pritajeno hihitanje. Naslednji dan pri uri slovenščine sem dijake okarala zaradi neprimerne vedenja in hotela celo sklicati roditeljski sestanek, oni so se začudili, zakaj jih oštevam, ko pa vendar niso bili ničesar krivi, saj so bili v času predstave raje v Tivoliju, kljub temu da so bili pred začetkom predstave še vsi pred Dramo. Ko so maturirali in sem jih/smo jih spustili v svet, sem imela občutek, da so bili nekaj izjemnega. Formalni odnosi so se čez čas spremenili v prijateljski »ti« in na deseti obletnici v »fazanariji« ni bilo ne konca in ne kraja našemu »čebljanju«.

Po njihovem odhodu sem postala »mama« dvema generacijama športnikov, in sicer generaciji:

Če sem mislila, da ne moreš novincev vzljubiti tako, kot sem prejšnjo generacijo, je tudi ta postala v marsičem IZJEMNA. Življenje me je postavilo pred težko preizkušnjo, moj sin Goran se je ponesrečil na smučanju v Franciji in v času njegovega okrevanja so mi »moji« dijaki stali ves čas ob strani. S svojim plemenitim spodbujanjem in vedenjem so me naučili, kaj pomeni biti srčen človek. Tudi oni so mi zapustili nekaj radoživih spominov. Kot razredničarka sem jih spremljala v Rakov Škocjan, kjer so potekale različne športne aktivnosti in tudi učne dejavnosti. Izkazali so se v vseh športnih disciplinah in tudi pri učnih urah biologije in slovenščine so se izvrstno odrezali. Nepozaben prehod iz tretjega letnika v četrti pa se je zgodil na maturantskem izletu na Krfu, nastanjeni smo bili v Gouviji v udobnih apartmajih. Prednost naše nastanitve je bila, da smo bili oddaljeni od centra (beri diskotek), kamor smo vsak večer paradirali skozi mesto, našemljeni v tematiko tistega večera: red parti, silver parti, pena parti, grški večer ... dekleta so se izkazale kot zelo ustvarjalne, iz alufolije in modrih vreč za smeti so znale izdelati imenitna oblačila za morske deklice. Res, bila sem ponosna na te moje morske deklice, ki so s svojo tankočutnostjo »krotile« odvečno energijo svojih sošolcev. Vsestransko nadarjenost za kuharske mojstrovine so pokazali, ko smo pri nas doma v krušni peči pekli pice.

Generacija 2003 - 2007, se prepoznate?

Sledi generacija 2007 – 2011

Za odletelimi ptičicami so v gnezdo priletele nove. Tudi tokrat sem postala razredničarka dijakom športnega oddelka. In že prvi dan so osvojili moje srce. Krivična bi bila, če bi govorila o posameznikih, saj so delovali harmonično kot celota. Učno so bili pridni, zato smo si vsako leto dober učni uspeh nagradili z zaključnimi pikniki. V oddelku je bilo nekaj dobrih organizatorjev, tako da smo športnim dejavnostim, ki jih je pripravljala kolega Marjan, dodali še svoje: učne ure naravoslovja smo imeli vsako leto na drugem bregu vinorodnih gričev, v drugi zidanici, s pomočjo staršev, ki so vselej pomagali kot sponzorji in z nasveti. Z nekaterimi glasbeno in s plesno nadarjenimi dijaki smo popestrili dogajanje v okviru Soboškega poletja in šolske kulturne prireditve. Ker je v teh letih obiskovala športni oddelek tudi moja hčerka Živa in je trenirala ples, smo z dijakinjami in dijaki mojega oddelka pripravljali informativne dneve, v okviru praznovanja 90-letnice GMS pa so nastopili v kabaretnem večeru.

Slika na majici, ki so mi jo dijaki podarili v slovo leta 2011.

Po triletnem »razredniškem« odmoru sem bila »samo« učiteljica slovenščine. Na pedagoških konferencah sem sedela sproščeno, v zbornici mi ni bilo potrebno opravičevati »bolezenskih« izostankov dijakov ter njihovih negativnih ocen in mislila sem, da je zadnja generacija bila »najslejša«.

Pa se je zgodilo! Misleč, da bom zaključila svoje službovanje, me je doletela pokojninska reforma in tako sem dobila nove fazančke. S čustvi »zrele« učiteljice

sem se lotila naloge razredničarke in postala del življenja in zgodb dijakom, ki nas je kljub veliki starostni razliki vezala nevidna vez medsebojnega spoštovanja. Ni je bilo stvari, ki je ne bi naredili zame, in ni je bilo stvari, ki je ne bi storila za njih, če je le bilo v mejah razumnega in mogočega: so pa bili zagotovo najbolj »bolna« generacija doslej in zahvaljujoč eAsistentu so se opravičila staršev (?) dnevno vrstila in tudi polnila mojo telefonsko kartico z SMS-i. S svojo izjemno srčnostjo so mi v najtežjem trenutku mojega življenja, ko sem izgubila sina Gorana, stali ob strani z obljubo: »Mi vam ne bomo delali težav, boste videli, na koncu bomo 100 %.« Povabili so me na maturantski izlet v Budvo z vzpodbudo: »Dobro vam bo delo. Saj bomo pridni!« In sem šla in držali so obljubo, tako da sem ob koncu pouka na ocenjevalni konferenci lahko s ponosom povedala: »Izdelali so 100%!«

Generacija 2014 - 2018

Ob slovesu maturantov so se hudomušno poigrali z mojim avtomobilom, ki so ga ovili v trakove in pustili prisrčno sporočilo, kar priča spodnja fotografija.

Seveda bi naredila krivico dijakom, ki sem jih učila, nisem pa bila njihova razredničarka. Tudi z njimi smo razvili iskren, profesionalen odnos, mnoge sem pripravljala na šolske in občinske kulturne prireditve, proslave, jih spodbujala k literarnemu ustvarjanju, kot pač pritiče slavistu. Z nekaterimi sem bila na izmenjavi dijakov na Nizozemskem, v Ameriki, na številnih ekskurzijah po Sloveniji in Evropi. Namerno ne želim nikogar izpostaviti, ker bi nehote koga pozabila, pa bi si zaslužil moje imenovanje. V glavi in srcu nosim mnoga imena, in ko berete, vedite, da sem ponosna na vas, na vaše znanje, vaše uspehe v šoli in kasneje pri študiju in v življenju. Zato vidim generacijsko srečanje kot priložnost, da si ponovno sežemo v roke in stisnemo v objem. Zagotovo sem se vas kako dotaknila, kot ste mi vi pustili svoj pečat.

Zdaj pa naj še upravičim naslov Mojih četrtoletja poučevanja v GMS, ker bi morda kdo porekel, da ne znam seštevati let. Ko bom predvidoma 1. septembra 2021 zapustila Gimnazijo Murska Sobota in se upokojila, bom pustila na tej gimnaziji točno četrtoletja. Danes sem ponosna na to, da sem delček te zgodovine in da sem lahko učila in vzgajala čudovite dijake.

Boža Ivanuša Trajbarič, prof. slo.

